

Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (първи състав)

6 февруари 2019 година *

„Преюдициално запитване — Съдебно сътрудничество по граждански дела —
Съдебна компетентност и изпълнение на съдебни решения по граждански и търговски дела —
Регламенти (ЕО) № 44/2001 и (ЕО) № 1346/2000 — Съответни приложни полета —
Несъстоятелност на частен съдебен изпълнител — Иск, предявен от синдика, натоварен с
извършване на действията по управлението и ликвидиранието на масата на несъстоятелността“

По дело C-535/17

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Hoge Raad der Nederlanden (Върховен съд на Нидерландия) с акт от 8 септември 2017 г., постъпил в Съда на 11 септември 2017 г., в рамките на производство по дело

НК, в качеството му на синдик на PI Gerechtsdeurwaarderskantoor BV и на PI

срещу

BNP Paribas Fortis NV,

СЪДЪТ (първи състав)

състоящ се от: R. Silva de Lapuerta (докладчик), заместник-председател на Съда, изпълняващ функцията на председател на първи състав, А. Арабаджиев, Е. Regan, С. G. Fernlund и S. Rodin, съдии,

генерален адвокат: М. Bobek,

секретар: R. Schiano, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 5 юли 2018 г.,

като има предвид становищата, представени:

- НК, в качеството му на синдик на PI Gerechtsdeurwaarderskantoor BV и на PI, от B.I. Kraaijpoel, T.V.J. Bil, P.M. Veder и от R.J.M.C. Rosbeek, advocaten,
- за BNP Paribas Fortis NV, от F. E. Vermeulen и R. J. van Galen, advocaten,
- за португалското правителство, от L. Inez Fernandes, M. Figueiredo и P. Lacerda, в качеството на представители,

* Език на производството: нидерландски.

– за Европейската комисия, от R. Troosters и M. Heller, в качеството на представители,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 18 октомври 2018 г.,

постанови настоящото

Решение

- 1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на член 1, параграф 2, буква б) от Регламент (ЕО) № 44/2001 на Съвета от 22 декември 2000 година относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела (ОВ L 12, 2001 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 3, стр. 74), на член 4, параграф 1 и член 13 от Регламент (ЕО) № 1346/2000 на Съвета от 29 май 2000 година относно производството по несъстоятелност (ОВ L 160, 2000 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 1, стр. 143), както и на член 17 от Регламент (ЕО) № 864/2007 на Европейския парламент и на Съвета от 11 юли 2007 година относно приложимото право към извъндоговорни задължения („Рим II“) (ОВ L 199, 2007 г., стр. 40).
- 2 Запитването е отправено в рамките на спор между НК, в качеството му на синдик по несъстоятелността на PI Gerechtsdeurwaarderskantoor BV и на PI (наричан по-нататък „синдикът“) и BNP Paribas Fortis NV (наричано по-нататък „Fortis“) във връзка с обстоятелството, че синдикът е възстановил по сметка, открита във Fortis, Белгия, в рамките на открити в Нидерландия производства по несъстоятелност, недължимо удържана сума от един от несъстоятелните длъжници.

Правна уредба

Регламент № 1346/2000

- 3 Съображения 4, 6, 7 и 23 от Регламент № 1346/2000 гласят:

„(4) С оглед правилното функциониране на вътрешния пазар е необходимо да се избегне практиката страните да бъдат подтиквани да прехвърлят авоари или съдебни производства от една в друга държава членка, за да придобият по-благоприятно правно положение (т.н[ар]. „forum shopping“).

[...]

(6) Съгласно принципа на пропорционалността настоящият регламент следва да се сведе до разпоредби, които регламентират компетентността за образуване на производства по несъстоятелност и вземането на решения, които пряко произтичат от производството по несъстоятелност и са тясно свързани с него. Настоящият регламент следва също да съдържа разпоредби относно признаването на тези решения и приложимото право, които също съблюдават този принцип.

(7) Производствата по несъстоятелност по отношение на несъстоятелността на неплатежоспособни дружества или други юридически лица, конкордатите и другите аналогични производства се изключват от обхвата на [Конвенцията от 27 септември 1968 година относно компетентността и изпълнението на съдебните решения по

граждански и търговски дела (ОВ L 299, 1972 г., стр. 32), изменена с Конвенцията от 29 ноември 1996 година относно присъединяването на Република Австрия, на Република Финландия и на Кралство Швеция (ОВ C 15, 1997 г., стр. 1)].

[...]

(23) Настоящият регламент следва да създаде, в рамките на материята, която се регулира от него, [еднообразни стълкновителни норми], които да заменят, в рамките на обхвата им на приложение, националните норми на международното частно право. Доколкото не е предвидено друго, следва да се прилага законът на държавата членка, [в] която е [открито] производството (*lex concursus*). [Тази стълкновително правна уредба] следва да се прилага по еднакъв начин както към главното производство, така и към [местните] производства. *Lex concursus* определя всички последици от производството по несъстоятелност, процесуални и материални, спрямо заинтересованите лица и съответните правоотношения. Този закон урежда всички условия за образуването, провеждането и приключването на производството по несъстоятелност“.

4 Член 3, параграф 1 от този регламент има следния текст:

„Съдилищата на държавата членка, на чиято територия е разположен центърът на основните интереси на длъжника, са компетентни да образуват производство по несъстоятелност. За дружествата и юридическите лица, седалището според устройствения акт се презюмира за център на основните интереси до доказване на противното“.

5 Член 4 от посочения регламент предвижда:

„1. Ако настоящият регламент не предвижда друго, приложимият закон към производството по несъстоятелност и последиците от него е законът на държавата членка, на чиято територия е образувано производството, наричана по-долу „държава на образуване на производството“.

2. Законът на държавата на образуване на производството определя условията на образуването, провеждането и прекратяването на производството по несъстоятелност. Той определя по-специално:

[...]

в) съответните правомощия на длъжника и на ликвидатора;

[...]

д) действието на производството по несъстоятелност по отношение на текущи договори на длъжника;

е) как действа производството по несъстоятелност върху предявени правни искания на индивидуални кредитори, с изключение на висящи дела;

[...]

з) предявяването, установяването и приемането на вземанията;

[...]

м) нормите относно нищожността, унищожаемостта или относителната недействителност на правните действия, които увреждат всички кредитори“.

6 Съгласно текста на член 13 от същия регламент:

„Член 4, параграф 2, буква м) не се прилага, когато лицето, [е почерпило предимства от] действие, увредило всички кредитори, докаже, че:

– тези действия се уреждат от закона на държава членка, различна от държавата членка на образуване на производството,

и

– в съответния случай, този закон не допуска никакви средства за оспорване на тези действия“.

Регламент № 44/2001

7 Член 1 от Регламент № 44/2001 определя приложното поле на този регламент и гласи следното:

„1. Настоящият регламент се прилага по граждански и търговски дела, независимо от естеството на съда или правораздавателния орган. Той не обхваща, по-специално, данъчни, митнически или административни дела.

2. Настоящият регламент не се прилага по отношение на:

а) гражданското състояние, правоспособността и дееспособността на физически лица, имуществени права, произтичащи от брачни правоотношения, завещания и наследяване;

б) производства, свързани с обявяването на дружества или други юридически лица в несъстоятелност, конкурдати и аналогични производства;

в) социално осигуряване;

г) арбитража.

[...]“.

Регламент № 864/2007

8 Член 17 от Регламент № 864/2007 гласи следното:

„При оценяване поведението на лице, чиято отговорност се търси, фактически и доколкото е целесъобразно се отчитат разпоредбите за сигурност и правилата за поведение, които са в сила към момента и мястото на настъпване на [ангажиращото отговорността събитие]“.

Спорът в главното производство и преюдициалните въпроси

9 PI е частен съдебен изпълнител от 2002 г., докато не прекратява упражняването на тази дейност през декември 2008 г. За нуждите на дейността си като частен съдебен изпълнител PI е титуляр на открита във Fortis, Белгия, разплащателна сметка. По тази сметка следва да извършват плащанията си лицата, които PI преследва с цел събиране на техните дългове.

10 През 2006 г. PI учредява PI Gerechtsdeurwaarderskantoor BV (наричано по-нататък „PI.BV“) — дружество по нидерландското право, в което той е единствен съдружник и управител. Предметът на дейност на това дружество е да управлява предприятието на частния съдебен

изпълнител PI, който апортира в PI.BV имуществото на кантората си като частен съдебен изпълнител, включително открита във Fortis разплащателна сметка. PI.BV е титуляр и на трета сметка, открита в друга банка, установена в Нидерландия, където са депозирани средства, собственост на около 200 клиенти на кантората.

- 11 В периода между 23 и 26 септември 2008 г. PI прехвърля чрез електронен превод сума в общ размер на 550 000 EUR от тази трета сметка към сметката във Fortis. Няколко дни по-късно, между 1 и 3 октомври 2008 г. PI изтегля сумата от 550 000 EUR в брой от разплащателната сметка във Fortis. Тъй като това действие се квалифицира като присвояване на средства, PI е осъден за това и му е наложено наказание лишаване от свобода.
- 12 Несъстоятелността на PI.BV, и на PI в лично качество, е обявена съответно на 23 юни 2009 г. и на 2 март 2010 г.
- 13 В хода на тези производства по несъстоятелност синдикът сезира Rechtbank Maastricht (Районен съд Маастрихт, Нидерландия) с искане Fortis да бъде осъдена да заплати сумата от 550 000 EUR. В подкрепа на искането си синдикът твърди, че Fortis носи отговорност пред кредиторите на несъстоятелността на PI.BV и на PI, тъй като им е сътрудничала без резерви при извършените от PI тегления на пари в брой, в нарушение на законовите си задължения, като по този начин е увредила кредиторите на несъстоятелността.
- 14 Rechtbank Maastricht (Районен съд Маастрихт) приема, че е компетентен да разгледа искането на синдика. Това решение е потвърдено от Gerechtshof's-Hertogenbosch (Апелативен съд Хертогенбос, Нидерландия) с междинно съдебно решение от 4 юни 2013 г., като посочва в мотивите, че искането на синдика намира своето основание в производствата по несъстоятелност на PI и на PI.BV и че следователно попада в приложното поле на Регламент № 1346/2000.
- 15 В този контекст с окончателно съдебно решение Rechtbank Maastricht (Районен съд Маастрихт) осъжда Fortis да заплати сумата от 550 000 EUR като обезщетение за причинените вреди на кредиторите.
- 16 Във въззивното производство Gerechtshof's-Hertogenbosch (Апелативен съд Хертогенбос, Нидерландия) постановява междинно съдебно решение, с което приема, че тъй като вече се е произнесъл по компетентност на нидерландските съдилища с междинното си решение от 4 юни 2013 г., той по принцип не може да разгледа отново този въпрос. В това междинно съдебно решение от 16 февруари 2016 г. обаче Gerechtshof's-Hertogenbosch (Апелативен съд Хертогенбос, Нидерландия) посочва, че от решения на Съда от 4 септември 2014 г., Nickel & Goeldner Spedition (C-157/13, EU:C:2014:2145), и от 11 юни 2015 г., Comité d'entreprise de Nortel Networks и др. (C-649/13, EU:C:2015:384), следва, че а priori са основателни изложените от Fortis доводи, съгласно които е неправилен диспозитивът на междинното съдебно решение от 4 юни 2013 г., който диспозитив е относно компетентността на нидерландските съдилища, поради което този съд допуска до разглеждане подадената касационна жалба по този въпрос.
- 17 Освен това Gerechtshof's-Hertogenbosch (Апелативен съд Хертогенбос) приема, че предявеният от синдика срещу Fortis иск е така нареченият иск *Peeters/Gatzen*, чиито принципи са установени от Hoge Raad (Върховен съд на Нидерландия) с решение от 14 януари 1983 г. С този иск *Peeters/Gatzen* при определени условия синдикът може да претендира обезщетение за вреди на основание на деликтна или квазиделиктна отговорност от трето лице, участвало в извършването на претърпените от кредиторите на несъстоятелността, дори ако самият несъстоятелен длъжник не разполага с такъв иск. Съгласно тази съдебна практика постъпленията в резултат на предявяването на този иск от синдика в интерес на всички кредитори на несъстоятелността се включва в масата на несъстоятелността.

- 18 Синдикът подава жалба пред запитващата юрисдикция, Hoge Raad der Nederlanden (Върховен съд, Нидерландия) срещу решението на Gerechtshof's-Hertogenbosch (Апелативен съд Хертогенбос) от 16 февруари 2016 г.. Fortis от своя страна подава насрещна жалба срещу същото съдебно решение, като упреква Gerechtshof's-Hertogenbosch (Апелативен съд Хертогенбос) по-специално че се е обявил за компетентен на основание на Регламент № 1346/2000 да разгледат предявения от синдика иск.
- 19 Запитващата юрисдикция счита, че съществува разумно съмнение дали искът *Peeters/Gatzen* трябва да се разглежда като иск, който се урежда единствено от специалните разпоредби за производството по несъстоятелност, поради което в това отношение този иск остава извън приложното поле на Регламент № 44/2001.
- 20 Запитващата юрисдикция изразява също така съмнения, що се отнася до въпроса дали квалификацията на иска в рамките на проверката на компетентността винаги е определящият критерий, въз основа на който да се определи приложимото към иска право, тъй като в съответствие с член 4 от Регламент № 1346/2000 винаги е налице връзка между компетентността и приложимото право.
- 21 Накрая, в случай че приложимото материално право по съществото на делото, а следователно и към иска *Peeters/Gatzen*, е нидерландското право, запитващата юрисдикция иска да установи дали в подобна хипотеза, за да се прецени незаконосъобразността на определено действие трябва, въпреки всичко, по аналогия с член 17 от Регламент № 864/2007 във връзка с член 13 от Регламент № 1346/2000, да се отчитат действащите на мястото на настъпване на твърдяното непозволено увреждане разпоредби за сигурност и правила за поведение, каквито са правилата за финансово поведение на банки.
- 22 При тези условия Hoge Raad der Nederlanden (Върховен съд, Нидерландия) решава да спре производството по делото и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:
- „1) Попада ли в обхвата на изключението по член 1, параграф 2, буква б) от Регламент [№ 44/2001] иск за обезщетение за вреди, предявен от синдик въз основа на правомощията му по член 68, параграф 1 от Faillissementswet (Законът за несъстоятелността) да управлява и осребри масата на несъстоятелността, когато този иск е предявен от името на всички кредитори на несъстоятелността срещу трето лице поради извършени от него противоправни действия спрямо кредиторите, като при уважаване на посочения иск постъпленията от него се включват в масата на несъстоятелността?
- 2) При утвърдителен отговор на първия въпрос, тоест когато разглежданият иск попада в приложното поле на Регламент [№ 1346/2000], следва ли за закон на държавата, на чиято територия е образувано производството по несъстоятелност, да се счита законът, приложим съгласно член 4, параграф 1 от посочения регламент към този иск както по отношение на активната процесуална легитимация на синдика да предяви този иск, така и по отношение на приложимото по същество материално право?
- 3) При утвърдителен отговор на втория въпрос, трябва ли съдилищата на държавата членка по образуване на производството по несъстоятелност в съответния случай да отчитат при необходимост по аналогия:
- а) член 13 от Регламент [№ 1346/2000] в смисъл, че ответникът може да се защитава срещу иск, предявен от синдика в полза на всички кредитори на несъстоятелността, като докаже, че не трябва да се ангажира отговорността му за неговите действия от гледна точка на правото, което би било приложимо към иска за непозволено увреждане, ако той не беше предявен от синдика, а от индивидуален кредитор;

- б) член 17 от Регламент [№ 864/2007] във връзка с член 13 от [Регламент № 1346/2000], тоест във връзка с разпоредбите за сигурност и правилата за поведение, приложими по мястото на извършване на посочените противоправни действия, например правилата за финансово поведение на банките?“.

По преюдициалните въпроси

По първия въпрос

- 23 С първия въпрос запитващата юрисдикция иска по същество да установи дали член 1, параграф 1 и параграф 2, буква б) от Регламент № 44/2001 трябва да се тълкува в смисъл, че иск като разглеждания в главното производство, чийто предмет е искане за обезщетение на основание деликтна или квазиделиктна отговорност и който е предявен от синдика в рамките на производство по несъстоятелност, а постъпленията от него, ако той бъде уважен, се включват в масата на несъстоятелността, попада в обхвата на понятието „граждански и търговски дела“ по смисъла на параграф 1 от тази разпоредба и следователно в материалното приложно поле на посочения регламент.
- 24 В това отношение следва да се припомни, че Съдът, изхождайки по-специално от подготвителните работи по Конвенцията от 27 септември 1968 година относно компетентността и изпълнението на съдебните решения по граждански и търговски дела (наричана по-нататък „Брюкселската конвенция“) — заменена от Регламент № 44/2001 — е постановил, че последният регламент и Регламент № 1346/2000 трябва да се тълкуват така, че да се избегнат както припокриването на правните норми, съдържащи се в тези актове, така и правните празноти. Следователно исковете, които съгласно член 1, параграф 2, буква б) от Регламент № 44/2001 са изключени от приложното поле на последния, доколкото се отнасят до производства по „несъстоятелност, конкордати и аналогични производства“, попадат в приложното поле на Регламент № 1346/2000. Обратно, исковете, които не са в приложното поле на член 3, параграф 1 от Регламент № 1346/2000, попадат в обхвата на Регламент № 44/2001 (решение от 9 ноември 2017 г., *Tünkers France и Tünkers Maschinenbau*, C-641/16, EU:C:2017:847, т. 17).
- 25 Съдът също така отбелязва, както се посочва по-специално от съображение 7 от Регламент № 44/2001, че волята на законодателя на Съюза е била да се възприеме широко разбиране на понятието „граждански и търговски дела“, което се съдържа в член 1, параграф 1 от този регламент, и следователно да се определи широко приложно поле на последния. За разлика от това съгласно съображение 6 от Регламент № 1346/2000 приложното поле на този регламент не трябва да се тълкува разширително (решение от 9 ноември 2017 г., *Tünkers France и Tünkers Maschinenbau*, C-641/16, EU:C:2017:847, т. 18).
- 26 Съдът приема, че само исковете, които произтичат пряко от производство по несъстоятелност и които са тясно свързани с него, са изключени от приложното поле на Брюкселската конвенция, а следователно и от Регламент № 44/2001 (вж. в този смисъл решение от 22 февруари 1979 г., *Gourdain*, 133/78, EU:C:1979:49, т. 4 и от 19 април 2012 г., *F-Tex*, C-213/10, EU:C:2012:215, т. 22 и 24). Следователно исковете с такива характеристики попадат в приложното поле на Регламент № 1346/2000 (вж. в този смисъл решение от 9 ноември 2017 г., *Tünkers France и Tünkers Maschinenbau*, C-641/16, EU:C:2017:847, т. 19 и цитираната съдебна практика).
- 27 В допълнение, това е същият критерий, който е изведен от съдебната практика на Съда във връзка с тълкуването на Брюкселската конвенция, и е възпроизведен в съображение 6 от Регламент № 1346/2000, за да обособи предмета на последния, и е потвърден в Регламент (ЕС) 2015/848 на Европейския парламент и на Съвета от 20 май 2015 година относно

производството по несъстоятелност (ОВ L 141, 2015 г., стр. 19), който не е приложим *ratione temporis* към настоящото дело, но в член 6 от този регламент се предвижда, че съдилищата на държавата членка, на чиято територия е образувано производството по несъстоятелност, са компетентни да разглеждат всички иски, които произтичат пряко от производството по несъстоятелност и са тясно свързани с него.

- 28 Определящият критерий, възприет от Съда, за да определи областта, в която попада даден иск, е не процесуалният контекст, в който се вписва този иск, а правното му основание. Съгласно този подход е необходимо да се провери дали източникът на правото или на задължението, което е в основата на иска, са общите правила на гражданското и търговското право, или са дерогиращите правила, характерни за производствата по несъстоятелност (решения от 4 септември 2014 г., *Nickel & Goeldner Spedition*, C-157/13, EU:C:2014:2145, т. 27, от 9 ноември 2017 г., *Tünkers France* и *Tünkers Maschinenbau*, C-641/16, EU:C:2017:847, т. 22 и от 20 декември 2017 г., *Valach* и др., C-649/16, EU:C:2017:986, т. 29).
- 29 В действителност, от една страна, обстоятелството, че след откриването на производство по несъстоятелност е предявен иск от назначения в рамките на това производство синдик и че последният действа в интерес на кредиторите, не променя съществено естеството на този иск, който е самостоятелен по отношение на производството по несъстоятелност и продължава да се урежда по същество от разпоредбите на правото на Съюза (вж. по аналогия решение от 10 септември 2009 г., *German Graphics Graphische Maschinen*, C-292/08, EU:C:2009:544, т. 31 и 33 и от 4 септември 2014 г., *Nickel & Goeldner Spedition*, C-157/13, EU:C:2014:2145, т. 29).
- 30 От друга страна, съгласно практиката на Съда, за да се вземе решение дали залегналото в член 1, параграф 2, буква б) от Регламент № 44/2001 изключение намира приложение, определящ е интензитетът на съществуващата връзка между предявения пред съда иск и производството по несъстоятелност (решение от 9 ноември 2017 г., *Tünkers France* и *Tünkers Maschinenbau*, C-641/16, EU:C:2017:847, т. 28 и цитираната съдебна практика).
- 31 В конкретния случай, на първо място от акта за преюдициално запитване следва, че искът *Peeters/Gatzen*, който е допуснат до разглеждане в съдебната практика на Hoge Raad der Nederlanden (Върховен съд на Нидерландия) с решение от 14 януари 1983 г., може да бъде предявен в интерес на всички кредитори на несъстоятелността от синдика, който изпълнява принципна функция, призната в приложимото в тази област национално законодателство — да извършва действия по управлението и ликвидацията на масата на несъстоятелността. Постъпленията в резултат на предявяването на този иск, в случай че той бъде уважен, се включват в масата на несъстоятелността в полза на всички кредитори, за да могат да бъдат разпределени в съответствие с правилата относно плана за ликвидация. Освен това, за да се произнесе решение по такъв иск, предявен в хода на производство по несъстоятелност, от една страна, не е необходимо да се разглежда индивидуалното положение на засегнатите кредитори, а от друга страна, третото лице, срещу което е насочен искът, не може да противопостави на синдика правните способности за защита, с които разполага срещу всеки кредитор, взет поотделно.
- 32 Ето защо се налага да бъде констатирано, че всички характеристики на иска *Peeters/Gatzen*, посочени в предходната точка, са част от процесуалния контекст, в който се вписва този иск. Ето защо, ако такъв иск следва да бъде предявен в хода на производството по несъстоятелност, синдикът, в рамките на своите функции да извършва действия по управлението и ликвидацията на масата на несъстоятелността в съответствие с приложимото в тази област национално законодателство, е субектът, който трябва да предяви този иск в интерес на всички кредитори, поради което и постъпленията в резултат на предявяването на този иск се включват в масата на несъстоятелността.

- 33 По-нататък, според обстоятелствата, които следват от представената на Съда преписка по делото, искът, предявен от синдика срещу Fortis, е иск за отговорност на основание деликтната или квазиделиктната отговорност. Следователно целта на този иск е да бъде осъдена Fortis, тъй като се твърди, че не е изпълнила своите надзорни задължения, въз основата на които би трябвало да откаже извършените от PI тегления на пари в брой в размер на 550 000 EUR, тъй като по този начин според синдика са увредени кредиторите.
- 34 Следователно предвид тези обстоятелства изглежда, че подобен иск намира своето основание в общите норми на гражданското и търговското право, а не в дерогиращите разпоредби, присъщи на производствата по несъстоятелност.
- 35 Накрая, въпреки че в главното производство е безспорно наличието на връзка с производството по несъстоятелност, тъй като става въпрос за иск, предявен от синдика в интерес на кредиторите, този иск, както е видно от представената пред Съда преписка, може да бъде предявен отделно от всеки от кредиторите, независимо дали преди, по време на или след провеждане на производството по несъстоятелност.
- 36 При тези обстоятелства, както отбелязва генералният адвокат в точка 68 от представеното заключение, иск като разглеждания в главното производство, който, от една страна, може да бъде предявен от самия кредитор, поради което не попада в обхвата на изключителната компетентност на синдика, а от друга страна, е самостоятелен по отношение на производство по несъстоятелност, не може да се разглежда като пряка и неделима последица от това производство.
- 37 При това положение следва да се приеме, че този иск намира основание не в дерогиращите разпоредби, присъщи на производствата по несъстоятелност, а напротив — в общите правила на гражданското и търговското право, и следователно не остава извън приложното поле на Регламент № 44/2001.
- 38 С оглед на тези съображения на първия въпрос трябва да се отговори, че член 1, параграф 1 и параграф 2, буква б) от Регламент № 44/2001 следва да се тълкува в смисъл, че иск като разглеждания в главното производство, чийто предмет е искане за обезщетение на основание деликтна или квазиделиктна отговорност и който е предявен от синдика в рамките на производство по несъстоятелност, а постъпленията от него, ако той бъде уважен, се включват в масата на несъстоятелността, попада в обхвата на понятието „граждански и търговски дела“ по смисъла на параграф 1 от тази разпоредба и следователно в материалното приложно поле на посочения регламент.

По втория и третия въпрос

- 39 Тъй като вторият и третият въпрос са поставени само в случай че Съдът реши, че иск като разглеждания в главното производство попада в обхвата на изключението по член 1, параграф 2, буква б) от Регламент № 44/2001, не е необходимо да се отговаря на тези въпроси.

По съдебните разноски

- 40 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (първи състав) реши:

Член 1, параграф 1 и параграф 2, буква б) от Регламент (ЕО) № 44/2001 на Съвета от 22 декември 2000 година относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела трябва да се тълкува в смисъл, че иск като разглеждания в главното производство, чийто предмет е искане за обезщетение на основание деликтна или квазиделиктна отговорност и който е предявен от синдика в рамките на производство по несъстоятелност, а постъпленията от него, ако той бъде уважен, се включват в масата на несъстоятелността, попада в обхвата на понятието „граждански и търговски дела“ по смисъла на параграф 1 от тази разпоредба и следователно в материалното приложно поле на посочения регламент.

Подписи